

Forfatter: [Chr. Thura]

Titel: Jeremiæ Brev imod den hykkelske Afgudspræst, som taler i Magazinet No. 73, skrevet til Forsvar for den redelige Sandsigere, til Opmuntring, Trøst og Troeskabs Bestyrkelse for de danske Israeliter, som endnu leve i Coujoneriets Fængsel i Babylon.

Citation: [Chr. Thura]: "Jeremiæ Brev imod den hykkelske Afgudspræst, som taler i Magazinet No. 73, skrevet til Forsvar for den redelige Sandsigere, til Opmuntring, Trøst og Troeskabs Bestyrkelse for de danske Israeliter, som endnu leve i Coujoneriets Fængsel i Babylon.", i [Chr. Thura]: *Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 2*, A.F. Stein, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_002-shoot-workid1_002_009.pdf (tilgået 14. maj 2021)

Anvendt udgave: Luxdorps samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 2

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

↶

Jeremiæ Brev imod den hykkelske Afguds-Præst, som taler i Magazinet No. 73,

✕ skrevet

✕ til Forsvar

✕ for

✕ den redelige Sandsigere,

✕ til

✕ Opmuntring/ Trøst og Troeskabs Bestyrkelse

✕ for

✕ de danske Israeliter,

✕ som endnu leve i

✕ Coujoneriets Fængsel i Babylon.

✕ Kiøbenhavn, 1771.

✕ Trykt og til Kiøbs at bekomme hos A. F, Stein, boende i Skidenstrædet.

2

3

✕ Her har længe omvanket det Rygte, at her vare udsatte Spioner, som skulde udlure Folkes Taler og Tanker! saa ofte som jeg har Hørt det, har jeg og nægtet det; thi det var aldeles urimeligt at troe, først og fornemmelig fordi Hans Majestet, vor allernaadigste Konge havde givet en fuldkommen Skrive- og Trykke-Frihed, og altsaa behøvede han ingenlunde at betiene sig af saadanne Skarns Folk; thi i det Fald kunde Hans Majestet letteligen forud

4

✕ 4 see, at naar Hans Majestet gav alle og enhver frie Tilladelse til at Skrive, saa ville der fremkomme baade de Rettænkendes og Ildetænkendes Skrifter og Tanker, og hvad behøvede han da Spioner, naar enhver Skribent gav tillige med sine egne, manges eller de flestes Tanker tilkiende. Dernæst sluttede jeg og af Skrive-Friheden selv, at det var gandske utroeligt, thi Skrive-Frihed er langt mere end Tale- og Discurere-Frihed, efterdi det som skrives staa langt fastere end det som tales, og naar Hans Majestet havde givet Tilladelse til det vigtigste, saa brød han sig vel ingenlunde om det mindste og ubetydeligste; Thi Ordsproget staa fast: Vox audita perit, Litera scripta manet. d. e. Et Ord som høres snart forgaaer; men det som skrives fast bestaaer. Endelig naar jeg betragtede det, som havde bevæget Hans Majestet til at give Skrive-Frihed, saa kunde jeg ingenlunde forestille mig, at han vilde taale Spioner; thi man bør troe, at den første og fornemste Aarsag, som har bevæget Hans Majestet dertil, har været denne: at han vilde saaledes regiere, at han vilde vise sig for alle Menniskers Samvittighed som

5

✕ 5

✕ Guds Liener, derfor brød han sig ikke om hvad Folk skrev og sagde; thi Hans Majestæt vidste nok, at Horatius har talt ret, naar han siger: Integer vitæ fcelcrisque purus non eget Mauri Jaculis nec Arcu. d. er: Den som uskyldigt Liv og Dyden over, han Mauri Spyd og Bue ey behøver. Troe mig; en Regent, som har i Sinde at gjøre Vold, og Uret, han giver ikke Tilladelse til at skrive og tale frit. Den anden bevægende Aarsag var, at Hans Majestæt kunde desbedre faae enhver Stands og Persons Anliggende og Nød at viide; thi endskiønt der ere nogle Foresatte for ethvert Societet, som paa heele Societetets og enhver Subordinereds Vegne skulde tale Sagen, saa dog taler enhver gjerne best i sin egen Sag, og det er mere end eengang skeet, at de fletteste Subjecta ere blevne Hans Majestæt recommenderte til Befordring, og de beste og dueligste ere satte tilside. Den tredie bevægende Aarsag har uden Tvil været, at Hans Majestæt kunde af mange og forskellige Forslage om adskillige Tings Forbedring udvælge det Beste og Nyttigste; men til at forskaffe sig adskillige Forslage, var det fornødent,

6

✕ 6 Hans Majestæt maatte give Frihed til at tale og skrive frit; thi hvo vilde tale, skrive eller raade noget, naar man ikkun fik Skam for Umagen naar man fik udtalt, i Fald det, som var skrevet eller talt, enten var ikke klogt nok, eller stemmede ikke fuldkommen overeens med Regentens Gout. Dette og meere lige saa billigt og lovligt har vel Sandsigeren tænkt om Monarchen; dette har visselig gjort ham saa dristig at kalde sit Skrift Sandsigeren; thi jeg er alt for vel forsikkert om, at han aldrig har sat sig fore at sige eller skrive Løgn. Kortelig: alt det han i Vidtløftighed har vildet sige Publico deels med Sandsigeren, deels med de efterfølgende Hefter, er just det selvsamme, som det pliisværdige Poëma: Nye Prøve af Skrive-Friheden, i kort Begreb indeholder. Endelig, naar jeg betragtede Tiden, saa kunde jeg ikke heller troe at Øvrigheden underholdte Spioner; thi det streed imod al Fornuft, at holde Speidere i Freds-Tider, med mindre at der maatte være et hemmeligt forrædisk Partie i Riget, som havde, ved at forføre Kongen til at gjøre adskillige daarlige, uretfærdige og stadelige Indretninger, sat sig for, at irritere Un-

7

✕ 7

✕ dersaatterue, forstyrre og kuldkaaste Riget; thi i dette Tilfælde kunde jeg nok begribe, at saadant et sammenrottet Pak behøvede Speidere; deels for at skremme retsindige Folk fra at tale og skrive imod galne og daarlige Anordninger, deels og for at faae at vide hvor vidt deres onde Anslag havde lykkedes med at skade og forstyrre Riget. Da jeg saavel som andre troede at vi havde Fred og ikke vidste at her var Forræderie paa Færde, faa og tillige af de 3de foranførte Grunde meente at man ved den Kongelige almindelige Tilladelse til Skrive- og Trykke-Frihed var sikker nok, saa negtede jeg aldeles, at det var sandt at her gik Spioner om iblant Folk. Men da et skarns Menneske, som dog er alt fordum til at være Spion, har i Magazine No. 73, offentligen bekiendt om sig selv, at han gik omkring paa Gader og Stræder for at udlure hvad Folk sagde om Kierlinge-Rytterie, Masqverader, Horerie og andre moderne Galenskaber; item paa Kirke-Veye for at høre hvad Folk talte om Prædikerne som de havde hørt; ja ved alle Leyligheder gjorde sig Fliid med at speide og hykle; saa maae jeg dog nu troe det, som for var mig gandske utroeligt. Nu kunde

8

✕ 8

✕ Publikum med rette spørge, hvo der har autoriseret ham til at agere Spion (thi jeg tør vist forsikkre at han har ingen Kongelig Bestalling hverken hemmelig eller aabenbare) og tillige bede ham at sige hvad Løn han staaer derfor, og endelig hvem han meener at tiene med denne Forretning? Thi i Fald det er nogen Øvrigheds Person, som har hemmelig beordret ham dertil, maae man billig holde dem for ligesaa onde og dumme Folk, som deres Speidere selv er, og dersom han staaer ingen Løn for sit Spionerie, (thi onde Herrer give sielden god Løn) saa sværger jeg ved den ærlige Sandsigere; at de Personer, hvis Ord han har recenseret i Magazine, i det mindste giver ham et got Liv fuld Prygl. Jeg troer ikke at Sandsigeren er saa grum, at han vil have Hovedet og Haanden af ham, Ney! han ønsker vel ikkun, at det Lem, som han synder med, maatte lide; nemlig: at han maatte faae Podagra hver Gang han gaaer ud for at speide og lure paa Folkes Taler! Chiragra hver Gang han sætter sig ned for at skrive hvad han har speidet og udluret! og endelig at han maatte bide Sladderen af sig hver Gang han vilde agere Øretudere! eftersom

9

✕ 9

✕ han veed got at give Regler for andres Taler og Tanker, men ingenlunde efterfølger dem selv. All den Forskrekkelser som han kom i over Sandsigerens Læsning har bestaaet deri: at han har tænkt, dersom denne ærlige Skribent bliver hørt, troet og efterfulgt, saa mister Baade jeg og andre vor Credit, og saa faaer vi Skam i vort lange Liv. Han vilde ligesom sige: Jeg veed nok hvordan det gik de falske Propheter fordum naar

Israel begyndte at troe de sande Propheter, naar Øynene bleve oplukke paa dem, at de fik at see, at de som tilforn havde priset dem i deres Synde-Tid salige, just havde forført dem og vare Skyld i deres Ulykke; thi saa bleve de foragtede, og ligesom de tilforn havde tilskyndet Folket til at forjage og myrde de sande Propheter, saa bleve de siden og selv forjagede ja undertiden myrdede. Dette frygtede Øretuderen for, derfor blev han forskrekket, da han læste Sandsigeren; thi han har tænkt; dersom denne Skribent flipper igiennem med Hovedet, og Publikum fatter Godhed for ham, saa er det baade ude med mig og andre Hyklere; jeg faaer derfor at gribe til min gamle Kunst: Jeg vil lade som jeg an-

10

X 10

X seer Sandsigeren for en rebellisk Mand; jeg vil dristig lyde paa ham; jeg vil beskyldte ham for Opsætsighed imod Kongen; jeg vil lade som at jeg anseer ham for een som sætter al Respect til Side for kronede Hoveder; jeg vil stille mig an ligesom jeg allene ærede Regentere; jeg vil begynde at dadle dem som tale om Regenters smaa Feil, og ende paa Sandsigeren, som taler om Regenters store Feil, saadanne Feil som pleyer at stille dem ved Riget, ja undertiden ved Livet! dette vil jeg udstryge ligesom jeg troede at Sandsigeren derved havde forbrudt Haand og Hoved; jeg vil anføre nogle af Skriftens Sprog, som befaler os at vise Ærbødighed og Lydighed imod Kongen, og dem vil jeg applicere paa en forkeert Maade, saa bliver Publikum forskrækket, saa bliver Sandsigeren skræmmet, og maaskee jeg kan overtale Hoffet til at troe, at jeg allene er bekymret for dets sande Velfært! det kan være mig lige meget om baade Sandsigeren og Kongen, som han ved at giendrive den uægte Philopatreas har givet sunde og gode Raad, omkommer, naar ikkun jeg- kan hytte mig, og dog eengang komme til at ansees for at være noget got værd, saa faaer det at gaae

11

X 11 med de andre som der kan; Jeg er dog og bliver en fordømt Hykler, hvad got jeg skal have det maae jeg søge i Livet, siden venter jeg Intet. Samvittigheden klemmer mig ikke; thi den er for lang Tid siden død og forhærdet; Mennsker kierer jeg mig ikke efter; thi de ere ikke alvidende; Gud er nok saa god og tier stille, altsaa begaaer jeg mig nok; jeg veed, jeg faaer strax andre Cujoner og Hyklere paa min Side, de tænke, haabe og troe det samme som jeg, vi blive dog den største Haab, og faa kommer plurima Vota til af gielde. Naar der tales om hvad for Anslage til Forandringer i Riget der ere de beste, saa vil jeg, omendskiønt alle veed at det er ikkun menneskelige Ting der tales om, stille mig an, ligesom det var pure høye himmelske Aabenbaringer, eller saadanne Ting, som ikke ere opkomne i noget Menniskes Hierte; thi det pleyer de Store som vil tilbedes og troes som Guder at finde stor Behag udi: Jeg vil raade andre til at stille sig an som Tossier, jeg vil sige: o lad os ikke tale om det som er os for høyt, som vi ikke forstaae! og dersom nogen begynder at tale, og sige: sin eenfoldige Meening, saa vil jeg (allerhelst om jeg veed

12

X 12

X at de ere langt lærdere og ærligere end jeg) strax laste hvad de tale, og i fald det smager af den gamle Ærlighed og Nidkierhed for Gud og Næsten (saa veed jeg nok at Skribenten maae tale aabenhieret og sætte all Persons Anseelse til Side) saa vil jeg beskyldte ham for Crimen læfe Majestatis; jeg Vil sige: at han har forbrudt Haand og Hoved; maaskee jeg kunde faae Regenten opbragt til den skammelige Daarlighed, paa en voldsom Maade at behandle den, som er saa oprigtig, at han endog uombedet af pure Kierlighed til Regenten og sit Fæderneland vover sit Liv. Ja, paa det at jeg kan ydermeere forskrekke Publikum, saa vil jeg rende omkring iblant dem, bilde dem ind at der er sat Præmium paa at opdage Autor til Sandsigeren. Omendskiønt dette er pure Løgn, saa maaskee jeg dog faaer Tossier narret til at troe det, saa tør hverken nogen lade sig mærke med at den ey er Sandsigeren, ikke heller tør andre Skribentere efterfølge ham i at skrive saa aabenhieret. - - Endelig paa det at jeg kan betage Sandsigeren al sin Roes for sin Fliid, saa vil jeg see til, at jeg pt: indbilde Publiko at Sandsigeren er lige saadan en Bogtyv som

13

X 13

X jeg, og at han hverken kan tænke, tale eller skrive noget, uden at han endelig skal stiaele det af en andens Bog som han skal tale eller skrive? Derfor skriver han frit hen, at Sandsigeren har samlet sit Skrift af Mag. Dyslels og Argus, da det dog kand ved lovfaste Vidner bevises, at Sandsigeren var færdig førend baade Philodanus og Dysfels Skrifter udkom, og enhver som læser Argus, maae ligeledes tilstaae, at Argus taler aldeles intet i de Blade, som kom ud førend Sandsigeren, om de Ting, som Sandsigeren taler om, og altsaa kan jo Sandsigeren ikke heller have taget noget af Argus! ikke heller har nogen af de nye frie Skribentere bygget deres Sætninger paa Theologiske Grunde som Sandsigeren, altsaa seer jo enhver, at den hykkelske Speidere er en aabenbar Løgnere; og dersom nogen holder dette løgnagtige Menniske til at speide, saa seer de jo selv heraf, at de kan ikke lide paa hans Beretninger. Endelig lader han som han var bange for at

Kongen skal ophæve Skrive-Friheden for Sandsigerens Skyld; Men du hykkelske Daare! maae troe, at Majestæten er langt fornuftigere! thi dersom Hans Majestæt

14

✂ 14

✂ nu ophævede Skrive-Friheden for Sandsigerens Skyld, som indeholder pure uimodsigelige Sandheder, som endnu ingen har imodsagt; saa kunde jo alle see, at Hans Majestæt var bleven Sandheds Fiende, og der er jo det samme som Guds Fiende, thi Gud er selv Sandhed! altsaa mener jeg, at skrive og Trykke-Friheden staaer nok fast. I gode Bogtrykkere, som ved at læse Magazinet No. 73, ere blevne forbausede, og har frygtet for Skrive- og Trykke-Frihedens Undergang, trøster hverandre med de nys anførte Ord. Fremdeles røber denne løgnagtige Speidere sin store Ondskab og Dumhed, deri, at han ikke fremfører et eneste Ord af Sandsigeren, hvoraf han kan bevise det, som han vil have Folk overtalte til at troe om Sandsigeren, men ligefrem uden at bevise hvad han siger; lyver paa ham og beskylder Sandsigeren for Rebellion, og hans Skrift for at være galdefuldt imod den Eed han var Kongen som sin Øvrighed skyldig.

✂ NB. Det er listigt talt, at han siger: at Sandsigerens Skrift er galdefuldt imod Eeden som han var Øvrigheden skyldig.

15

✂ 15 Ret lige, som han vilde sige: at Autor til Sandsigeren ikke endnu havde gjort Kongen nogen Troeskabs-Eed, men var gandske forbittret paa den Eed som han skulde gjøre Kongen. Men jeg kand paa Sandsigerens Vegne forvisse Publico om, at Autor til Sandsigeren har for lang Tid siden gjort Kongen Troeskabs-Eed og har tillige som en ærekiær og gudfrygtig Mand søgt ved alle Leyligheder at vise, at han vilde holde hvad han har loved Gud og Kongen, og han beviser just deri sin Troeskab imod Kongen og Riget i det, at han i Tide opdager og viser hvilke Daarligheder, Ondskaber og Forræderier der ligger skjulte i Philopatreiasis og andre Religions og Præstehaderes Ondskabsfulde Forflagelse; ja han kunde med rette kaldes en Meen-Cedere og Forræder, dersom han tav stille, da han dog (hvilket hans Skrift beviser) har baade Forstand og Mod nok til at tale. Thi Sandsigeren er jo ikke andet end en slags Mathematisk Demonstration, som viser at Philopatreiasis Forflagelse om geistlig Standens visse Løn, er enten et Forræderie, eller et af de daarligste, ugudeligste og flettesie Paafund som Kongen kunde forledes til.

16

✂ 16

✂ Det er sandelig forunderligt at dette Hykkelske Drog som taler i Magazinet No. 73, understaaer sig til at censurere et Skrift som han forstaaer slet intet af, just paa en Tid da Kongen har ophævet al Censur. Hvilket er liige saa taabeligt gjort, som naar Bogtrykkere render til Hoffet for at faae Lov til at trykke hvad som kommer til dem, da der dog er en almindelig Kongelig Tilladelse i Forveien givet, og det er liige som Bogtrykkerne vilde paastaae, at Hoffet skulde endelig Censurere alle Skrifter inden de ville trykke dem, eller og ligesom de vilde sige Kongen har ikkun givet Skrive-Friheden paa Skrømt, men ikke fordi han vil have Sandheden frem. Endeligen, dersom Sandsigeren farer vild i nogle af hans Sætninger, saa kunde man jo i Steden for at belyve, beskyldte og bagtale ham, skrive imod ham, overbeviise og igiendrive ham. Men det er besynderligt, at ingen har endnu begyndt paa det Arbeide. Men han er tvertimod bleven ombedet af Subskribenterne baade hemmelig og aabenbare at skynde sig med at udgive de øvrige Deelee af hans Værk, hvilket beviser, at Skriftet maae være i Gavn, som det er i Navn, nemlig:

17

✂ 17

✂ Sandheds Sigere. Men i Fald nogen af eder kiere Medborgere skulde endnu være saa forskrekkede at I ikke tør vove eder ud af det Coujoneriets Fængsel som I ved eders egen Taabelighed ere bragte i, da erindrer først og fornemmeligen, at Cyrus har ved Skrive- og Trykke-Frihedens FrihedsBrev givet Tilladelse dertil, han er jo allene Monarken i Landet! hvi lader eder da narre og holde tilbage? Skrifer og taler ikkun frit! mod ugudelige, lastefulde Menniskers forræderigske Anslag, som sigter ikke til andet, end til den forstyrrede Babylons ydermere Forstyrrelse. Sætter al Frygt til Side for alle de Afguder som dyrkes i Babylon, enten det saa er Æfculapius eller Venus eller Dragen i Babylon! lader eder ikke overtale hverken af den foromtalt hykkelske Afguds-Præst, ikke heller af andre Afgudernes Tilbedere til at blive længe-

18

✂ 18 re i eders Coujoneriets Fængsel, nu da I have frie Forlov til at gaae ud deraf. Troer ikke at de ere Guder som siges at være det! Cyrus som selv har befalet eder at gaae ud af Fængslet, tager eder nok i Forsvar. Naar Afguds-Præsterne roser deres Afguders skiendige Gierninger, da vogter eder, at I skulde blive saa

forbandede, at I skulde holde Kiød for eders Arm; Thi I har mindre Aarsag til at frygte for at sige om dem, at de giere Ont, end de har Aarsag til at være frimodige, som gjøre det Onde; stammer disse afmægtige Afguder sig ikke ved at synde, hvorfor skulle I skamme eder for at tale om deres Synder. Jeg sagde med Fliid, at I skal ikke troe, at de ere Guder, som Afguds-Præsterne sige saa at være; thi Cyrus lever jo endnu, og er endnu en ung rask Mand, Hvorfor skulde han da behøve Medhielpere? men er han faa svag at han

19

☒ 19

☒ duer ikke til at regiere, saa maae Svagheden jo bestaae enten i Legemet eller i Forstanden; er Svagheden i Forstanden, saa duer han jo ikke engang selv til at udvælge en Medregent, altsaa har Medregenten slet ingen Myndighed hverken til at regiere eller befale: men er den i Legemet allene, saa har han jo Forstand nok til at udvælge en værdigere og beqvemmere, ja saa fandtes der nok de som vare efter Lov og Ret værdigere og meere berettigede til at tage imod Riget, end Æfculapius, Venus og andre Afguder, som Afguds-Præsterne troer at være Cyri sande Medregentere. Men dersom disse bruger Myndighed, og ikke med fuldkommen sandfærdige Beviser kan giendrive de tyende anførte fornuftige Slutninger, saa maae I jo selv kunde begribe at det er en tiltagen og stiaalen Myndighed, som hverken er dem givet, eller kommer af dem

20

☒ 20

☒ selv, thi de ere Atheistiske dumme Bæster, som have Øyne, og see ikke; Ørne, og høre ikke; Næse, og lugte ikke; af dette kunde I og see, at de ere ikke af de Guder, som Herren har ved Propheten David talet om, naar han siger: Jeg haver sagt, I ere Guder og den høystes Børn. Derfor agter dem slet intet. Seer dog til at I lærer det tydske Bud: Du solst dich nicht verblüffen lassen. Men det er ikke nok i lære det uden ad, I maae endog udøve det i Gierningen. I Herrens Præster og Levi Sønner, som endnu ere betagne med den Babyloniske Trældoms Frygt, lader eder ikke kyse af den Bande af Babyloniske hykkelske Præster, som enten løber omkring, og skal udlure Folkes Meeninger og Tanker, eller som nu siges at være komne til Babylon, for at skulle afskaffe og formindske den gamle Israelitiske Re-

☒ ligion. Alle I rette danske Israeliter, I

21

☒ 21

☒ kan jo see selv at Sandsigeren er bleven ubeskadiget, siden han i Aviserne har nylig ladet bekjendtgjøre, at han med det første vilde udgive sine belovede Patriotiske Hefter, værer derfor eenige som een Mand, til at forkaste alle forrædiske Anslage, opvækker Mod i hverandre, til at imodstaae det onde Partie, som vil hindre eder fra at komme til Jerusalem! I maae troe, at dersom I viser Mod og Mandighed til Israels Guds Ære, saa vil Herren være med Eder, og frie Eder fra utimeligt Veirligt; fra Misvext, fra Hungers-Nød, fra Pestilentse, indbyrdes Ueenighed, Fattigdom, Sygdomme, Krig, og andre Lande-Plager; vel vidende, at disse Afguder tillige med deres Præster ere ikke andet end det foragteligste Pøbel-Kram, som I ingenlunde bør at respectere; men vil I ikke lyde min Formaning, da vil alle disse Lande-Plager ramme

22

☒ 22 Eder, fordi I frygter, ærer og adlyder Menniskene, og det den sletteste Sort Mennesker, meere end Gud. Endelig maae jeg som Eders troe Lærere lade eder vide, saa vidt jeg kan efter min Spaadoms Geist giette, hvem der er det andægtige Spøgelse (som en anden brav Israelit har kaldet ham) paa det I kan see, Hvor taabelige I ere, at I blive skremmede af ham. Han haver selv mestendeels givet sit Navn tilkiende, nemlig han betegner sit Navn saaledes i SlutCh

☒ r i f t o p h e

☒ ningen C*****r W*****g men han setter ikke de ovenstaaende Bogstaver men allene de imellem C og r og W og g staaende Stierner, thi de ovenstaaende Bogstaver haver jeg sat der over for at gjøre Navnene læselige hvoriblant det første kand sige Christopher, men de andet kand jeg ikke fuldkommeligen sige om det skal bemærke Velling, eller Weffling,

23

☒ 23 eller Wæve-Fitte, eller Wæver-Svend, eller Wævere alt dette ved jeg ikke, men dette veed jeg vist at det var Wæverie alt det han sidst skrev imod Sandsigeren. Jeg forbliver

☒ De Danske Israeliters

✂ oprigtige Ven.

✂ Jeremias

24